

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 300/05
31.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Николе Мићуновића, чланова већа, са саветником Врховног суда, Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела, неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. 93/03 од 3.12.2004. године у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, дана 31.3.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 93/03 од 3.12.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, оптужени АА, оглашен је кривим, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца, па узимајући као утврђену казну затвора, за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у стицају са кривичним делом неовлашћено ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији Републике Србије и кривично дело одузимање возила из члана 174. Кривичног закона Републике Србије, по пресуди Окружног суда у Новом Саду К. 173/02, у трајању од три године, па је оптужени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, од 6.7.2002. до 22.10.2002. године.

Од оптуженог је на основу члана 245. став 4. КЗ СРЈ, одузета опојна дрога "хероин" укупне тежине 50,5 грама и 25 папирића 5 x 5 см, за паковање хероина, као и опојне дрога "марихуана" укупно бруто тежине 6,8 грама, које се по правноснажности пресуде имају уништити.

Оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 4.000 динара и да плати на име паушала износ од 3.000 динара у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против те пресуде изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи, тако што ће се оптуженом за кривично дело из члана 245. став 1. КЗ РС, изрећи казна затвора у дужем трајању, а након тога и изрећи јединствена казна у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптуженом изрекна блажа казна.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у писменом поднеску Ктж. број 425/05 од 11.3.2005. године, је предложио да се уважи жалба Округног јавног тужиоца у Новом Саду, и првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода а да се жалба браниоца оптуженог, као неоснована, одбије.

Врховни суд Србије, је у седници већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона, на које другостепени суд, поводом изјављене жалбе, увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца оптуженог се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда, да је оптужени извршио кривично дело, на начин како је то наведено у изреци побијане пресуде.

Међутим, по налажењу Врховног суда, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, правилном оценом одбране оптуженог и других изведених доказа у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању.

По налажењу Врховног суда, првостепена пресуда је заснована на веродостојним доказима, који нису ничим доведени у сумњу, а ценећи веродостојност изведених доказа, првостепени суд је навео и друге карактеристичне податка за све радње извршења описаним у изреци првостепене пресуде.

С тим у вези, неосновано се у жалби браниоца оптуженог наводи, да је погрешно првостепени суд, када је закључио да је оптужени критичном приликом, неовлашћено ради продаје, преносио опојну дрогу "хероин" у количини од 50,5 грама и када није прихватио одбрану оптуженог, да је оптужени дрогу набавио искључиво за личну употребу, а не ради продаје.

Ово тим пре, што је на основу налаза и мишљења вештака несумњиво утврђено, да је оптужени нађену количину "хероина" могао потрошити у року од једног до неколико месеци, а у зависности од потребе.

Испитујући првостепену пресуду у вези са изложеним жалбеним наводима, Врховни суд налази да су исти неосновани.

Из извештаја лекара специјалисте Института за психијатрију Нови Сад од 6.5.2002. године и 11.5.2002. године, као и на основу налаза и мишљења вештака др ББ, а делом и одбране оптуженог, првостепени суд је поуздано утврдио чињеницу, да је оптужени корисник хероина, негде око шест месеци, пре критичног догађаја, а да се наведених дана јавио дежурном лекару у Институту за психијатрију, и то у стању предозированости психоактивном супстанцом. Поред тога из одбране оптуженог произилази да је зависност од "хероина", који конзумира последњих шест месеци пре извршеног кривичног дела, те да је свакодневно повећавао дозу "хероина" са напоменом да је на крају користио "хероин", три пута дневно по 0,2 грама, о чему се изјаснио на главном претресу од 3.10.2002. године, док је на главном претресу од 1.11.2004. године навео у својој одбрани, да је та доза била од 2 до 3 грама дневно, да је дрога која је пронађена код њега, коришћена само за његове потребе, а никако ради продаје.

Међутим, када се ради о начину, како је набавио дрогу оптужени се различито изјашњавао пред

истражним судијом и на главним претресима, о чему је првостепени суд дао ваљане и правилне разлоге зашто не прихвата одбрану оптуженог, да је дрогу оптужени прибавио ради личне употребе.

По налажењу Врховног суда, правилно је поступио првостепени суд када није прихватио одбрану оптуженог, да је у периоду пре извршења дела за које је оглашен кривим, користио већу количину "хероина" и то два до три грама дневно, обзиром, да из саме одбране оптуженог, произилази да од критичног догађаја не користи дрогу, па ни "хероин", а да за време боравка у притвору од 6.7.2002. године, када му је одређен у притвору није тражио помоћ лекара, а у притвору је био скоро пет месеци, те да је помоћ лекара затражио тек након изласка из притвора.

Вештак медицинске струке, др ББ, специјалиста неуропсихијатар, стални судски вештак је истакла, да уколико неко свакодневно узима количину од два, до три грама хероина, престанком узимања те количине, изазива бурне вегетативне симптоме апстиненцијалне кризе, напоменући да је иста најизраженија и манифестована већ после седам до десет часова, када се појављују први знаци те кризе, а кулминација кризе наступа другог до трећег дана и траје десетак дана до две недеље, те да се такви знаци лако примете, и да је самостално пребродити такву кризу врло тешко с тим што додаје у свом налазу да су те реакције врло бурне, видљиво огледају се у кијавици, сузењу у учима, грчењу у стомаку, цурења носа, опште малаксалости, учестале столице као и поремећај у кризе свести, односно, да су значајне и психичке кризе.

По мишљењу наведеног вештака, оптужени се није налазио у таквом стању, није испољавао такве реакције, а у одбрани је изјавио да није тражио помоћ лекара за свих пет месеци проведених у притвору, па је и по налажењу Врховног суда, правилан закључак првостепеног суда да одбрана оптуженог у делу где помиње да је зависник "хероина" у великој мери – два до три грама дневно, није тачна и предимензионирана, а све са циљем да би доказао своју тврдњу да је пронађена дрога намењена само за сопствену употребу, а не за неовлашћено стављање у промет. Поред тога, на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра, доктора ББ и доктор ВВ, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени и поред чињенице да је био корисник "хероина" у критичном периоду, с обзиром да није било знакова предозираности, односно интоксикације "хероина" његова способност да управља својим поступцима и да схвати значај свога дела, била очувана, односно била смањена, али не до битног.

Стога, и по налажењу Врховног суда, правилан је закључак првостепеног суда, да је "хероин" који је пронађен код оптуженог, био намењен продаји и да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела из члана 245. став 1. КЗ РС, да је оптужени кривично дело у питању извршио са директним умишљајем, јер је исти набављао одређену количину хероина и марихуане, коју количину пакује у мале пакетиће, мање количине и грамаже, користи опрему неопходну за паковање и прављење пакетића, а исто тако припрема пакетиће за припремање нове количине хероина, све са намером, да тако припремљену дрогу, неовлашћено стави у промет, ради даље продаје.

Према томе, насупротив наводима у жалби браниоца оптуженог, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно примењен кривични закон.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, у вези са жалбом Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да су жалбе неосноване.

Ово због тога, што је првостепени суд, приликом одлучивања о врсти и висини казне правилно утврдио, оценио и узео у обзир све олакшавајуће околности, које у смислу члана 41. ОКЗ, утичу на врсту и висину казне, па је овако правилно утврђеним олакшавајућим околностима, у одсуству отежавајућих околности, насупротив наводима у жалби Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, дат правилан значај.

Стога, и по налажењу Врховног суда, изречена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца, за кривично дело из члана 245. став 1. КЗ РС, те јединствена казна затвора у трајању од четири године, за кривична дела у питању је нужна казна, а уједно и довољна, ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршеног кривичног дела.

Са свега напред изложеног, а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа,

судија,

Никола Латиновић, с.р.

Записничар,

Војка Омчикус, с.р.

За тачност отправка,

љм